

Пролог

Сяйво місячного серпика відбивалося на гладких гранітових брилах, надаючи їм срібного відблиску. Тишу порушували лише дзюркіт води у стрімкій чорній річці і шелест дерев у лісі.

Тіні хиталися, і по скелях звідусюди скрадалися гнучкі темні постаті. Випущені пазурі поблискували в місячному сяйві. Насторожені очі спалахували бурштином. І тоді, ніби за мовчазним сигналом, створіння скупчилися, і за мить скелі вже кишіли котами, які билися й верещали.

Посеред цієї хутряно-пазурної галабурди великий смугастий кіт пришпилив до землі бурого кота й переможно відкинув його голову.

— Дубосерде! — прошипів смугань. — Як ти смієш полювати на нашій території? Сонцескелі належать Громовому Клану!

— Відсьогодні, Тигрокігтю, вони стануть іще одним ловищем Річкового Клану! — різко відповів бурий кіт.

З берега долинув попереджувальний клич, пронизливий і тривожний:

— Стережіться! До Річкового Клану наближається підмога!

Тигрокіготь обернувся і побачив лискучі мокрі тіла, що висковзали з води під скелями. Промоклі вояки Річкового

Клану тихо і швидко піднімалися берегом і кидалися в бій, навіть не зупинившись, щоб обтруситися від води.

Темний кіт люто глянув на Дубосерда:

— Може, ви й плаваєте, як видри, але тобі і твоїм воякам не місце в цих лісах!

Він вищирився, показуючи зуби, поки кіт борюкався під ним.

Відчайдушний крик кішки з Громового Клану пролунав над полем битви. М'язистий кіт із Річкового Клану вклав брунатну воячку просто на живіт. Тепер він припав до її шиї своїми щелепами, з яких досі стікала річкова вода.

Тигрокіготь почув крик і відпустив Дубосерда. Могутнім стрибком він збив ворожого вояка з кішки.

— Хутчіш, Мишошубко, тікай! — наказав він і обернувся до кота з Річкового Клану, який їй загрожував.

Мишошубка зіп'ялася на лапи, здригнувшись від болю, який розходився із глибокого порізу на її плечі, і побігла геть.

Позаду неї кіт із Річкового Клану розпанахав Тигрокігтеві ніс, і вояк зашипів від люті. Кров на мить засліпила, але він не звернув на це уваги і кинувся до ворога, впившись зубами в його задню лапу. Кіт із Річкового Клану заверещав і вирвався.

— Тигрокігтю! — закричав вояк. — Це все марно! Вояків із Річкового Клану надто багато!

— Ні, Рудохвосте. Громовий Клан ніколи не зазнає поразки! — гукнув у відповідь Тигрокіготь, перестрибнувши на бік Рудохвоста. — Це наша територія!

Кров стікала по його широкій чорній морді, і він нетерпляче потрусив головою, розбризкуючи багряні краплини по камінню.

— Громовий Клан не забуде твоєї відваги, Тигрокігтю, але ми не можемо собі дозволити втратити ще більше вояків, — наполягав Рудохвіст. — Синьозірка ніколи б не змусила свою армію битися проти стількох ворогів. Ми ще матимемо нагоду помститися за цю поразку.

Він спокійно зустрів бурштиновий погляд Тигрокігтя, а тоді подався назад і застрибнув на брилу на узліссі.

— Відступаймо, Громовий Клане! — кричав він.

Раптом його вояки ухилилися й визволилися від супротивників. Вертячись і звиваючись, вони позадкували до Рудохвоста. На мить коти з Річкового Клану спинилися, збиті з пантелику. Невже вони так легко виграли цю битву?

Тоді Дубосерд видав тріумфальний клич. Щойно почувши його, вояки Річкового Клану завзято приєдналися до переможного завивання свого провідника.

Рудохвіст глянув на вояків. Помахом хвоста він подав сигнал, і Громовий Клан пірнув за дальній схил Сонцескель, зникаючи поміж дерев.

Тигрокіготь замикав ходу. На краю лісу він зупинився, вагаючись, і з похмурим виглядом обернувся на закривавлене бойовище. Його очі злісно примружилися. Відтак він повернувся і зник за деревами слідом за своїм Кланом.

* * *

На галявині самотньо сиділа стара сіра кішка, заглядаючи в чисте нічне небо. У тінях навколо неї було чути розмірене дихання сплячих котів.

Невелика плямиста кішка виринула з темного кутка, ступаючи швидко і беззвучно.

Сіра кішка кивнула їй.

— Як Мишошубка? — пронявкала вона.

— Її рани глибокі, Синьозірко, — відповіла плямиста кішка, вмощуючись на прохолодній траві. — Але вона молода і сильна, тож видужає.

— А як щодо інших?

— Вони теж скоро оклигають.

Синьозірка зітхнула.

— Наше щастя, що ми не втратили жодного вояка. Ти дуже талановита медикішка, Плямолистко.

Вона знову підвела голову й заповзялася розглядати зорі.

— Я дуже стурбована сьогоднішньою поразкою. Громовий Клан ще ніколи не був розбитий на власній території, відколи я стала провідницею, — промурчала вона. — Настали скрутні часи для нашого Клану. Сезон новолисту вже закінчується, а кошенят народжується дедалі менше. Громовому Клану потрібно більше вояків, якщо нам судилося вижити.

— Але ж сезон лише починається, — спокійно зауважила Плямолистка. — З'явиться більше кошенят, коли настане зеленлист.

Сіра кішка стенула плечима.

— Можливо. Але підготовка новаків забирає багато часу. Якщо Громовий Клан хоче захистити свою територію, йому потрібні нові вояки якнайшвидше.

— Ти просиш Зоряний Клан про відповіді? — м'яко пронявчала Плямолистка, стежачи за поглядом Синьозірки, втупленим у широку смугу зірок, що блищали на темному небі.

— За таких часів, як зараз, нам потрібна мудра порада прадавніх вояків. Чи промовляв до тебе Зореклан? — запитала Синьозірка.

— Ні, уже кілька місяців...

Раптово над верхівками дерев майнула яскрава зірка. Хвіст Плямолистки смикнувся, а хутро на її спині настовбурчилося.

Синьозірка нашорошила вуха, але залишилася тихо сидіти, поки Плямолистка задивлялася вгору.

За кілька секунд медикішка опустила голову й обернулася до Синьозірки.

— Це було повідомлення від Зоряного Клану, — промурчала вона. Її погляд став холодний. — Лише вогонь може врятувати наш Клан.

— Вогонь? — перепитала Синьозірка. — Але ж геть усі Клани бояться вогню! Як він може нас урятувати?

Плямолистка потрусила головою.

— Я не знаю, — визнала вона. — Але це знак, який мені вирішив подати Зореклан.

Провідниця Громового Клану пильно глянула на медикішку.

— Ти ніколи раніше не помилялася, Плямолистко, — нявкнула вона. — Якщо Зоряний Клан дав знак, то так і має бути. Вогонь нас порятує.